

vakt en stor Mistillid til ham. Hos en Finantsminister maa man i fredelige Tider finde en afgjort Modstand mod at bruge Pengemidler, og Finantsministeren burde komme her og takke os for den Plid, hvormed vi have arbejdet paa et Budget, med Hensyn til hvilket vi, det paastaar jeg, tydeligt have vist, at det idetmindste i mange Poster var overdrevent. Jeg veed ikke, om den arede Finantsminister har læst alle vore Forhandlinger igjennem (N. H. a. g. e.: Nei!); han har ikke fulgt dem her paa Stedet, og, har han heller ikke læst dem igjennem, saa er hans Dom over vor Behandling af Krigsministeriet eensidig. Han har sagt: Regjeringen har havt den Anskuelse, men, naar Regjeringen sidder i Statsraadet og tilvelebringer en Anskuelse, saa maa den dog indrømme, at dens Anskuelse maa blive modificeret ved at høre os; thi ellers betragter den os som et fuldkomment Nul. Regjeringen maatte have en af to Ting, enten et saadant Slægtskab — jeg mener Meningslægtskab, ikke Fætterlægtskab — til Fleertallet af denne Forsamling, at den vidste, at det, den gjorde, havde Fleertallets Bisid, eller den maatte suspendere sin endelige Dom, indtil den havde underhandlet med dette Fleertal. Nu er det en sorgelig Begivenhed, at dette Ministerium, jeg siger ikke, fordi det savner Fortjeneste — jeg indrømmer dets Fortjeneste, — men ved Omstændighedernes Magt ikke har et saadant Fleertal, men det har derimod et saadant Fleertal, der har en overordentlig Belivillie til at række det Haanden ved alle vigtigere Begivenheder og til at raadslaae med det. Derpaa skulde det give Ngt, og, naar det kommer frem med sine Forslag her, maa det altsaa kunne taale, at de modificeres, eller det maa i Forveien have faldet Dommen over hele Rigsdagen og Folkethinget. Har Regjeringen i Forveien sagt, at dette skal nødvendigst see, eller ogsaa skal det Hele briste, saa har den under nærværende Omstændigheder havt en stor Uret; thi den veed saagodt som vi, hvilke Forlangender der ere i saa Henseende, og den har endnu større Uret, naar den her paa det Høitideligste siger os: Vi ville ikke benytte Overgangstiden til at paalægge Eder nye Byrder eller til at berøve Eder Friheder,

thi saa gjør den det Modsatte af det, den siger. Jeg er fuldt overbevist om, at der i Virkeligheden ikke er og ikke kan være nogen virkelig Marsagsforbindelse mellem den Behandling, som Krigsministeriets Budget har modtaget her i Thinget, og denne Paragraph; det er to ganske forskellige Ting, og det er en meget søgt Forbindelse, der er fremkaldt imellem dem ved Finantsministeren. Jeg har ikke kunnet høre, at et Ord af det, han har sagt, virkelig kunde skaffe en saadan Marsagsforbindelse tilveie, men ligesaa lidt som vi af Krigsministerens Optraeden lode os bevæge hverten til at gaae imod ham eller til at gaae for ham, hvortil vi behandlede enhver Ting særskilt for sig, og sagde: denne Ting bevilge vi, efterat vi have faaet et Slags Tro om, at der kan komme Noget ud deraf, og den nægte vi, indtil vi faae at see en bedre Grund end den, vi hidtil kjende, ligesaalidt skulle vi følge en anden Fremgangsmaade her. Vi have her for os en Paragraph, om hvilken Finantsministeren i Finantsudvalget har ladet sig forstaae med, at han ikke havde noget Væsentligt imod den, om hvilken han har sagt, at, saaledes som Finantsloven nu er indrettet, kunde den passe bedre end tidligere, men om hvilken han i dette Dieblis har sagt, at, hvad enten den staaer der eller ikke, maa han ansee Finantsvæsenet for at være stillet paa samme Maade, og at Finantsministeriet ikke har større Frihed til at handle uafhængigt af Rigsdagen, hvad enten den staaer der eller ikke. Det skulle vi holde os til, det skal være det, der bliver vor Rette snor, vi skulle stemme imod Paragraphen eller tage den tilbage (Nei! Nei!), og vi skulle da see, hvad Begivenhederne bringe. De arede Medlemmer, der raabe Nei, have sagt os det Samme hver Gang, men hidtil have vi ikke seet nogen vilkaarlig Handling være Følgen af, at vi ikke have gaaet ind paa en saadan Paragraph. Jeg, som raader til at tage Paragraphen tilbage eller forkaste den, har raadet til det Samme tidligere, og jeg skal blive ved at raade dertil; thi det skal blive klart, hvorsfra Forargelsen kommer, hvis den kommer.

Monrad: Det gjør mig ondt, at den arede Rigsdagsmand, som nu satte sig, ikke bedre har forstaaet den klare Udvikling, som